

Několik slov o zesnulém Dr. Viktorovi Kořánovi

Narodil se na sklonku minulého století 22. července 1897 v nevelké jihomoravské vesnici Všetulích u Holešova rodičům Robertu Kořánovi, technickému úředníkovi cukrovaru, a Marii, rozené Schwarzové, dceři lékaře. Byl prostředním ze tří sourozenců a jedním synem svých rodičů. Útlé mládí, strávené na jižní Moravě, zanechalo ve Viktorovi Kořánovi doživotní lásku k tomuto půvabnému kraji. Když potom v chlapeckém věku s rodiči přesídlil do Prahy, vyrůstal nejprve na Vinohradech a pak v novém domě rodičů v tehdy zakládané čtvrti u Písecké brány. V Praze navštěvoval Akademické gymnasium, které musel ukončit předčasnou maturitou v roce 1915, kdy byl odveden k rakouské armádě. Jako mladý týlový důstojník přežil léta první světové války na italské a srbské frontě, dočkal se - na štěstí bez vážného zranění - konce války a vyhlášení svobodné republiky.

Príznivá rodinná situace umožnila Viktoru Kořánovi věnovat se v prvních poválečných letech studiu oblíbených přírodovědeckých disciplín - především fyzikální chemie - na Universitě Karlově a v Anglii - a získat titul doktora přírodních věd. Z této doby se datovalo celoživotní přátelství Viktora Kořána s profesorem Heyrovským, jediným českým laureátem Nobelovy ceny v oboru fyziky.

Nebylo však zřejmě souzono, aby se mladý přírodovědec mohl věnovat vědecké práci, která ho lákala. Pro rodinu byla důležitější práce přinášející konkrétní výsledky rychleji, a tak Viktor Kořán pokračoval v tradici Kořánů-cukrovarníků jako reprezentant již třetí generace v tomto povolání. Záhy převzal po svém otci funkci ředitele cukrovaru ve východních Čechách, který pod jeho vedením dosahoval dobrých výsledků. Díky své neúnavné práci, houževnatosti a technickému nadání se vypracoval na uznávaného odborníka v oboru cukrovarnictví. V tomto oboru pracoval celý život, s výjimkou několika posledních méně radostných let zaměstnání, až do pensionování ve věku třiašedesáti let. Ani pak se však nevzdal pracovní činnosti a ještě mnohé dalších let pomáhal přátelům a bývalým kolegům řešit rozmanité pracovní problémy, a to s až zarážející neúspěšností. Celý život propagoval a podle svých možností prosazoval technický i obecný pokrok, a to někdy i ke své osobní škodě. O rozsahu jeho práce na poli techniky svědčí skutečnost, že během života získal sám nebo se spolupracovníky řadu patentů uznaných u nás i v zahraničí, z nichž některé se mu podařilo i zavést do praxe.

Technika však nebyla zdaleka jediným zájmem V.K. V průběhu života prošel behatstvím zážitků a zájmů. Připomeňme zde jen zálibu v počínajícím automobilismu, herolezectví, turistice a sportovním letectví. Letectví se uprostřed života věnoval tak náruživě, že v prvních letech po 2. světové válce byl výkonným předsedou Československého aeroklubu. Miloval přírodu a českou krajinu, malířství i poezii. S mladistvým elánem a optimismem ještě v pokročilém věku bojoval proti nešvarům a nepořádkům, které kazí životní prostředí a lidské vztahy. Životní síla a humor ho nepouštěly ani v posledních letech vysokého stáří, kdy snášel následky těžké choroby se sebekázní a trpělivostí. I tehdy si dokázal nalézt nezbytné životní radosti v Praze, v domě postaveném svými rodiči, i v chatě na Sázavě, kdy se obklopoval domácími zvířaty a květinami mohl věnovat oblíbenému skicování krajinek i četbě knih a časopisů o technice, fyzice a astronomii. - Ne vždy jednoduchá a snadná byla cesta osobním životem V.K. Přesto dokázal předat značnou část svého vnitřního behatství nejen svému synovi, ale i dalším lidem jemu blízkým a blízkým. Zůstane proto v našich vzpomínkách jako člověk dobrý, který do své poslední jasné chvíle cítil a vyjadřoval lásku ke své rodině a ke všem blízkým osobám, které ho na jeho dlouhé životní pouti doprovázely.